

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Taas kodus

Susan Mallery
Already Home
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Susan Macias Redmond

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B11232911
ISBN 978-9949-25-141-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Mike'ile. Sa oled alati seal, kus ma leian kodu.
Ma armastan sind.

Üks

„Mida sa arvad?“ küsis Jenna Stevens, andes endast parima, et jätta enesekindlat muljet. Kui seisad silmitsi millegi hirmutavaga, näiteks suure koera või tõeliselt halva otsusega, oli tähtis oma hirmu mitte näidata.

„See meeldib mulle väga,“ vastas ta ema. „Tõepoolest, see on hämmastav.“ Beth embas oma tütre õlgu. „Ma olen su üle nii uhke, kullake.“

Uhke? Uhke kõlas hästi. Uhke vihjas saavutusele. Ainus probleem seisnes selles, et Jenna ei saanud ühtki saavutust enda omaks pidada. Ta oli tegutsenud impulsi ajel.

Reeglina sai ta head impulsiivset ostu respektierida. Oli aegu, kui elu vedas alt, ja naine pidi ostma paari kingi või seeliku või isegi huulepulga, mida ta ei vajanud, lihtsalt selleks, et tõestada, et ta saab seda teha. Näidata maailmale, et ta pole löödud.

Ainult et Jenna polnud ostnud ühtki neist asjadest, enamasti seepärast, et ta polnud eriline ostleja. Kuid kindlasti oli ta hiljuti oma mugavusetsoonist välja astunud. Oli ta seda teinud liiga

kalli käekotiga? Kui vaid oleks. Selle asemel oli ta impulsiivselt alla kirjutanud müügikoha kolmeaastasele rendilepingule linnas, kus ta polnud elanud peaaegu kümme aastat. Nagu oleks ta müügist midagi teadnud. Oh, muidugi, ta käis vahetevahel ostmas, kuid see polnud täpselt sama kui äripidamine. Just samamoodi, nagu kokaks olemine ei tähendanud, et ta teadis midagi toitlustuskoha pidamisest.

„Hinga,“ ütles ema talle. „Sa pead hingama.“

Ilmselt oli ta hingeldamisega selle julguseillusiooni purustanud.

„Võib-olla mitte,“ pomises Jenna. „Kui ma hingamise lõpetan ja intensiivravisse satun, võib arendusfirma mu rendilepingu tühistada. Surmalähedase kogemuse kohta peaks ju mingi klauisel olema, kas sa ei arva?“

„Kas on?“

Jenna pöördus oma uue äri fassaadi põrnitsemisest kõrvale ja surus pea vastu ema õlga. See oli midagi trikitaolist, arvestades, et Beth oli tubli kuus tolli temast lühem ja Jenna kandis kõrgekonsalisi kingi.

„Ma ei lugenud rendilepingut,“ tunnistas Jenna, hääl veidi summutatud.

Ta valmistas end noomimise vastu ette. Teda oli kasvatatud läbi lugema *kõike*, enne kui sellele alla kirjutada. Isegi tervituskaarti. Ta oli rüüdlamise ära teeninud.

Tema ema ohkas ja patsutas teda seljale. „Me ei räägi su isale.“

„Aitäh.“

Jenna ajas end sirgu. Nad seisid parkimisplatsil hoone ees, mille ta oli rentinud. Just praegu oli see lihtsalt tühi poeesine, kuid mõne lühikese nädala pärast saab sellest tema uus äri.

„Viiskümmend protsenti kõikidest uutest äritegevustest läheb luhta,“ sosistas Jenna.

Taas kodus

Tema ema naeris. „Vaata see on minu väike päikesekiir. Lähme. Ma ostan sulle lattet. Istume, räägime, planeerime, kuidas su peatset eksabikaasat piinata. Olen kindel, et su isa tunneb mõnd kutti.“

Hoolimata maos keerlevast hirmust ja paanikast, läheneva hukatuse tundest ja elust, mis piirnes haletsusväärsega, Jenna naeratas. „Emps, isa on pankur. Mehed, kes juhivad panku, ei tunne kutte.“

„Su isa on väga leidlik.“

Ta oli ka füüsiliselt heas vormis aktiivne mees, kes nautis rohkem välistegevust. Kui Marshall Stevens tahtis, et Jenna ek-siga midagi füüsilist juhtuks, teeks ta seda ise.

„Ma olen Aaroni peale lihtsalt nii vihane,“ ütles Beth, minnes ees oma SUVi poole. „See pettev, valetav tead-isegi-mis.“

See „tead-isegi-mis“ oli muidugi kaabakas. Või ehk litapoeg. Nii või teisiti, Beth ei pooldanud vandumist.

Beth oli traditsioonilist laadi naine. Enne majast lahkumist meikis ta ennast, tõi alati kaetud nõus vormiroa, kui kellegi perekonnas oli surm, ega joonud kunagi, mitte iial kokteili enne kella viit. Kõik asjad, mida Jenna temas armastas.

Ta tundis inimesi, kes pidasid traditsioone rumaluseks ja ajaraiskamiseks, kuid Jenna jaoks olid need soe õdus liim, mis hoidis tema perekonda koos. Ta võis arvestada, et ta vanemad on sellised, nagu nad alati on olnud. Täna oli see tähtsam kui iial varem.

Nad istusid ta ema SUVi, hilisemasse kütustõgivasse mudelisse, ja sõitsid lähima Starbucks'i poole.

„Ma ei anna talle kunagi andeks,“ kuulutas Beth. „Arvata-vasti suudaksin ma sellega leppida, kui ta oleks otsustanud, et teie suhe ei toimi. Mitte iga abielu ei jää kestma. See on petmine, mis temast tõhu teeb. Ma vannun, et kui mu paps oleks ikka

veel elus, läheks ta Aaronile haavlipüssiga järele ja mina teda ei peataks.“

Mõnel päeval poleks ka Jenna teda peatanud. Kuid tema viha oma endise mehe vastu polnud teiste naiste pärast, kuigi mõte neile teda õnnelikuks ei teinud. See, mis sundis teda öösiti ärkvel lamama, kaheldes endas ja igas oma otsuses, mida ta iganes oli teinud, olid teised moodused, millega Aaron teda oli haavanud.

Petmine andis talle lihtsalt kerge ettekäände öelda, miks nende abielu oli luhtunud.

Nad keerasid Starbucks parkimisplatsile. Ema pöördus tema poole. „Võta kõike, mida sa tahad. Topeltespressot, siirupit, vahukoort.“ Beth kirtsutas nina. „Ma ei hakka isegi mainima, kuidas ma pahaks panen, et sa oled kõhn kui taputeivas ja mina olen kokku liimitud reitega, mis mind vihkavad. See näitab, kui palju ma sind armastan.“

Jenna naeris, kummardus siis üle konsooli ja kallistas oma ema. „Ka mina armastan sind, emps. Aitäh.“

„Ma ei ole kohvi veel ostnud.“

See tänu polnud mõeldud joogi eest, kuid ema teadis seda niigi.

„Mul on hea meel, et sa kodus oled,“ ütles Beth SUVist välja ronides. „See on koht, kuhu sa kuulud. Tõelised inimesed elavad Texas, mitte Los Angeles. Kõik need Hollywoodi tüübid.“ Ta tõmbas põlglikult ninaga. „Kas seal linnas mõnd normaalset ka on?“

„Mõned, kuid nad ei lähe õhtul kunagi välja.“ Jenna võttis ema käevangu. „Ka mul on hea meel, et ma kodus olen.“

Jenna ei suutnud päriselt vabaneda tundest, et tagasimineku oma kauplust vaatama oli nagu naasmine kuriteopäigale. Kuid seda

Taas kodus

tuli teha ja keegi, arvatavasti ta ise, pidi panema ta äriга algust tegema.

Sellest hoolimata, et paar nädalat oli kulutatud asjade valmispanekuks suurejoonelise avamise jaoks, ei suutnud ta end seda ikka veel uskuma panna, kui ta parkimisplatsile keeras ja oma renditud ruume silmitses.

Kolm kuud tagasi oli ta olnud Los Angeleses. Tema abikaasa oli jalutanud nende pisikesse vannituppa, kui ta oma hambaid oli pesnud, ja teatanud, et jätab ta teise naise pärast maha. Mees oli armunud ja lahkumas.

Mida Jenna kõige rohkem mäletas, oli seismine selles kokkurusutud ruumis ja imestamine, millal ta peaks sülitama. Millises punktis sedalaadi ülestunnistuses oli viisakas või oodatav, et ta valamu kohale kummardub, sülitab ja suud loputab?

Ta oli võimetu rääkima, suu hambapastat täis, seega seisis ta seal nagu idiot. Lõpuks oli Aaron väljunud, jättes ta vapustatult, emotsionaalselt purustatult seisma, hambapasta mööda lõuga alla tilkumas.

Hiljem olid nad rääkinud. Või pigem Aaron oli rääkinud, selgitades kõiki põhjusi, miks nende lahkumine oli Jenna süü. Ta mõistis nüüd, et see oligi Aaronile iseloomulik. Kõige hea ja tugeva omistamine endale ja tema eneseusu süstemaatiline hävitamine. Välispidiselt oli ta puhas sarm, hea tõmmu välimus ja õdus naeratus. Seestpoolt aga saatan. Või vähemalt saatana käsilane.

Jenna oletas, et ta oleks võinud oma abielu eest võidelda, kuid osa temast oli tundnud kergendust, et tal on nüüd põhjus lahkuda. Seega oli ta kokku pakkinud kõik oma asjad ja naasnud Georgetowni, Texasesse.

Ta oli olnud segaduses, seega oli kojutulek täiesti loogiline. Nii palju, kui antud asjaoludel ükskõik mis loogiline saaks olla.

Ta oli tänulik, et ta vanemad polnud kunagi küsinud, miks ta ei proovinud mõnes restoranis tööd saada. Ta oli peaaegu kümme aastat olnud professionaalne kokk. See oli asi, mida ta tundis. Või oli olnud. Täna näis mis tahes toidu valmistamine võimatuna.

Oh, muidugi, ta suudaks midagi lihtsat kokku visata. Biskviitkook, tosinkond pastarooma, isuäratav tort, esmaklassiline ribi. Põhiroad. Kuid loominguline lähenemine? Uute maitsete väljatoomine ja nende segamine millekski nii heaks, et see oli peaaegu maagiline? See oli kaotatud.

Tundus, nagu oleks tema kulinaarne hing varastatud. Nii palju kui ta tahtiski Aaronit süüdistada – ja mees võiski selles varguses süüdi olla –, oli ta ise see, kes polnud valvel olnud ega kaitsnud seda, mis kõige rohkem tähendas. Ta oli lasknud Aaronil end sõimata, pilgata ja ta kõige paremad ideed mehe enda omaks kuulutada. Ta oli lasknud endal oma võimetes ja kujutusvõimes kahtlema hakata ning nüüd oli ta lihtsalt keegi, kes oli kunagi osanud toitu valmistada.

Kes oli tapja, ei teadnud keegi. Mitte seda, et ta oleks tahtnud sellest rääkida või lasta inimestel endale kaasa tunda – ta ei tahtnud. Välispidiselt oli ta niisama hea, nagu ta alati oli olnud. Ta polnud oma tegelikke oskusi kaotanud. Kuid asi, mida ta kõige rohkem armastas – loomingulisuse säde –, oli kadunud. Ja ta ei teadnud, kuidas seda tagasi saada, veel vähem, kuidas oma probleemi kellelegi teisele sõnastada.

Jenna püüdis endale kinnitada, et äri avamine on suur seiklus. See oli tema uus saatus. Ta annab oma oskused teistele edasi, jagab rikkust, nii-öelda. Ja kui ta ei tahtnud seda inspiratsiooniks kasutada, siis oli tal kolmeaastane rendimaks, mille pärast muretseda. Kui ta ei suuda oma meeoleolu eneseabiga kikki ajada, siis paneb hirm ta paika. Ükskõik, mis toimib.